

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle — Belgia) — Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA przeciwko État belge

(Sprawa C-375/11) ⁽¹⁾

(Usługi telekomunikacyjne — Dyrektywa 2002/20/WE — Artykuły 3 i 12-14 — Prawo użytkowania częstotliwości radiowych — Opłaty za prawo użytkowania częstotliwości radiowych — Jednorazowe opłaty za przyznanie i przedłużenie obowiązywania prawa użytkowania częstotliwości radiowych — Metoda obliczania — Zmiana istniejących praw)

(2013/C 156/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA

Strona pozwana: État belge

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour constitutionnelle (Belgia) — Wykładnia art. 3, 12, 13 i art. 14 ust. 1 i 2 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21) — Uregulowania krajowe zobowiązujące operatorów posiadających indywidualne prawa do użytkowania częstotliwości telefonii ruchomej do uiszczenia opłaty jednorazowej w ramach zezwoleń na utworzenie i obsługę na ich terytorium sieci telefonii ruchomej na okres piętnastu lat — Przedłużenie indywidualnych praw operatorów — Spoczywający na operatorach ubiegających się o uzyskanie nowych praw obowiązek uiszczenia opłaty jednorazowej, ustalonej w drodze aukcji, w wysokości przekraczającej opłaty roczne — Dopuszczalność

Sentencja

1) Artykuły 12 i 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie nałożeniu przez państwo członkowskie na operatorów telefonii ruchomej posiadających prawa użytkowania częstotliwości radiowych jednorazowej opłaty należnej zarówno z tytułu nowego uzyskania praw użytkowania częstotliwości radiowych, jak i z tytułu przedłużenia obowiązywania tych praw, istniejącej obok nie tylko opłaty rocznej za przydział częstotliwości służącej sprzyjaniu optymalnemu wykorzystaniu zasobów, lecz również obok opłaty pokrywającej koszty zarządzania wydawaniem zezwoleń, z zastrzeżeniem, że opłaty te rzeczywiście służą zapewnieniu optymalnego wykorzystania zasobu, jaki stanowią częstotliwości, że są one obiektywnie uzasadnione, jawne, niedyskryminujące i proporcjonalne stosownie do ich przeznaczenia, oraz że

uwzględniają cele określone w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), co powinien zbadać sąd odsyłający.

Z tym samym zastrzeżeniem ustalenie opłaty za prawo użytkowania częstotliwości radiowych poprzez odniesienie bądź do pierwotnej jednorazowej opłaty koncesyjnej obliczonej na podstawie liczby częstotliwości i liczby miesięcy, których dotyczyło prawo użytkowania częstotliwości, bądź do kwot wynikających z aukcji, może być właściwą metodą określenia wartości częstotliwości.

2) Artykuł 14 ust. 1 dyrektywy 2002/20 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie nałożeniu przez państwo członkowskie na operatora telefonii ruchomej opłaty takiej jak opłata sporna w postępowaniu głównym, z zastrzeżeniem, że zmiana ta będzie obiektywnie uzasadniona i proporcjonalna oraz że zostanie zakomunikowana z wyprzedzeniem wszystkim zainteresowanym stronom, aby umożliwić im wyrażenie ich stanowiska, co sąd odsyłający powinien zbadać w świetle okoliczności sprawy, której dotyczy postępowanie główne.

3) Artykuł 14 ust. 2 dyrektywy 2002/20 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie nałożeniu przez państwo członkowskie na operatora telefonii ruchomej opłaty takiej jak opłata sporna w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 24.9.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Blanka Soukupová przeciwko Ministerstvo zemědělství

(Sprawa C-401/11) ⁽¹⁾

(Rolnictwo — EFOGR — Rozporządzenie (WE) nr 1257/1999 — Wsparcie rozwoju obszarów wiejskich — Wsparcie w przejściu na wcześniejszą emeryturę — Przekazyjący, który ukończył co najmniej 55 lat, ale w chwili przekazania nie osiągnął normalnego wieku emerytalnego — Pojęcie normalnego wieku emerytalnego — Przepisy krajowe ustalające różny wiek emerytalny w zależności od płci oraz, w przypadku kobiet, liczby wychowanych dzieci — Ogólne zasady równego traktowania i niedyskryminacji)

(2013/C 156/10)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Blanka Soukupová

Strona pozwana: Ministerstvo zemědělství

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nejvyšší správní soud — Wykładnia art. 11 rozporządzenia (WE) Rady nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia (Dz.U. L 160, s. 80) oraz ogólnych zasad równego traktowania i niedyskryminacji — Wsparcie w przejściu na wcześniejszą emeryturę przysługującą przekazującemu, który ukończył co najmniej 55 lat, ale w chwili przekazania nie osiągnął normalnego wieku emerytalnego — Pojęcie normalnego wieku emerytalnego — Przepisy krajowe ustalające różny wiek emerytalny w zależności od płci oraz, w przypadku kobiet, liczby wychowanych dzieci

Sentencja

Nie jest zgodne z prawem Unii i jego ogólnymi zasadami równego traktowania i niedyskryminacji, że w zastosowaniu przepisów krajowego systemu emerytalnego danego państwa członkowskiego odnoszących się do wieku wymaganego do nabycia uprawnień do świadczeń emerytalnych „normalny wiek emerytalny” w rozumieniu art. 11 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia został określony odmiennie w zależności od płci wnoszącego o wsparcie w przejściu na wcześniejszą emeryturę w rolnictwie, zaś w odniesieniu do wnioskodawców płci żeńskiej — w zależności od liczby wychowanych przez zainteresowaną osobę dzieci.

(¹) Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 21 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Buczek Automotive sp. z o.o., Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-405/11 P) (¹)

(*Odwołanie — Pomoc państwa — Restrukturyzacja polskiego hutnictwa żelaza i stali — Pojęcie pomocy państwa — Odzykiwanie wiarygodności publicznoprawnych — Kwalifikacja jako pomocy państwa niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości zadłużonego przedsiębiorstwa — Kryterium prywatnego wierzyciela — Rozkład ciężaru dowodu — Granice kontroli sądowej*)

(2013/C 156/11)

Język postępowania: polski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Stobiecka-Kuik i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Buczek Automotive sp. z o.o. (przedstawiciele: J. Jurczyk, radca prawny), Rzeczypospolita Polska (przedstawiciel: M. Krasnodębska-Tomkiel, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie T-1/08 Buczek Automotive przeciwko Komisji, w której Sąd stwierdził częściową nieważność decyzji Komisji 2008/344/WE z dnia 23 października 2007 r. w sprawie pomocy państwa C-23/06 (ex NN 35/06) udzielonej przez Polskę na rzecz producenta stali grupy Technologie Buczek (Dz.U. 2008, L 116, s. 26) — Kwalifikacja jako pomocy państwa niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości zadłużonego przedsiębiorstwa — Naruszenie prawa, jakiego dopuściła się Komisja stosując kryterium hipotetycznego wierzyciela prywatnego, a także przy rozkładzie ciężaru dowodu

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam — Niderlandy) — F.P. Jeldes, M.A. Peeters i J.G.J. Arnold przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sprawa C-443/11) (¹)

(*Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Artykuł 45 TFUE — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 71 — Atypowy całkowicie bezrobotny pracownik przygraniczny, który zachował więzi osobiste i zawodowe w państwie członkowskim ostatniego miejsca zatrudnienia — Rozporządzenie nr 883/2004 — Artykuł 65 — Prawo do świadczenia w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Odmowa wypłaty przez państwo ostatniego miejsca zatrudnienia — Dopuszczalność — Znaczenie wyroku Trybunału z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie 1/85 Miethe — Przepisy przejściowe — Artykuł 87 ust. 8 — Pojęcie „sytuacja niezmiennona”*)

(2013/C 156/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: F.P. Jeldes, M.A. Peeters i J.G.J. Arnold

Strona pozwana: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering